

Пише: Мирослав Самарџић
среда, 28 август 2019 13:11

Преговори (или разговори, или округли сто) власти и опозиције до сада су били сведени на успостављање једнакости учесника у изборном поступку. Опозициони лидери сагласни су да је у Србији на делу диктатура, проблем је у томе како они мисле да се такво стање може променити. Не ради се, наиме, само у формалним изборним правилима, ствар је много тежа и компликованија. Несразмера у ресурсима је толика да опозиција нема никаквих изгледа на изборима, чак и ако би они били поштенији него до сада. Владајућа странка је једна од најмасовнијих у Европи са неограниченим финансијским и људским ресурсима, постала је парадржава. У савременим либералним демократијама не владају атомизовани бирачи него новац. СНС у потпуности контролише све апарате јавних власти и готово све јавне службе. Она има огромну армију плаћених активиста који су запослени у јавном сектору, а једини посао им је партијска пропаганда и учествовање на митингима. У таквим приликама избори су само ритуал у коме су исходи унапред познати што код бирача смањује мотив да учествују. Циљ је да се легитимира формално плурални систем у коме постоји апсолутна доминација једне партије.

Садашња опозиција углавном не оспорава владајући дискурс, они обећавају да ће боље реализовати исти програм који има и СНС, тј АВ. Она углавном не доводи у питању економски систем који већину становника држи у скоро робовском положају

Постојеће политичке странке, не само у Србији, сведене су на професионалне изборне машинерије које нису чврсто повезане са бирачима. Опозиционе партије у Србији немају корен у народу. Скоро све странке које учествују у политичком животу су већ биле на власти, а њихову базу углавном чине запослени у јавном сектору. Због тога Бошко Обрадовић делује убедљивије него кадрови који су дошли из ДОС-а. Опозиционе странке више немају масовно чланство већ су сведене искључиво на ловце на положаје. Масовну мобилизацију могу да изврше само политичке организације које имају амбициозан политички програм који покреће најважнија питања која се тичу живота обичних људи. Садашња опозиција

Пише: Мирослав Самарцић
среда, 28 август 2019 13:11

углавном не оспорава владајући дискурс, они обећавају да ће боље реализовати исти програм који има и СНС, тј АВ. Она углавном не доводи у питању економски систем који већину становника држи у скоро робовском положају.□

Режимска пропаганда такмичење□ лидера ставља у први план и тако потискује системске теме. Партијска утакмица личи□ на коњске трке. Опозиција нема ни програм ни лидере. Будући да политичка делатност постојећих актера□ не почива ни на каквим принципима то отвара простор партијама да праве свакакве комбинације и компромисе, најчешће о подели плена. Због тога и настаје толика незаинтересованост бирача да подрже промену власти. С правом закључују да ни један актер не нуди алтернативу. Политичка класа уједињена је заједничким интересима да освоји власт и потом јавне ресурсе експлоатише у интрересу партијских котерија. Партије□ се не такмиче да би унапредиле положај својих бирача, постоји велики јаз између политичке класе и друштва. Ради се само о томе која приватна клика ће управљати државом на исти начин. Већину странака чине котерије посланика и одборника и мало кога још. Организације које не почивају ни на минимуму програма и идеја немају перспективу. Зоран Ћинђић је говорио да је партија предузеће и због тог концепта Демократска странка је колабирала. За разлику од Ћинђића, амерички политиколог Роберт Дал уочавао је значај уверена политичких активиста. Ради се о различитим појавама, предузеће барата са приватним добрима, у политици се ради о јавним добрима. Нико није заинтересован да гласа за странку чији је једини циљ промовисање интереса страначке олигархије. У савременим либерлним демократијама не влада народ него тзв. представници

Пише: Мирослав Самарцић
среда, 28 август 2019 13:11

народа. Деведесетих се у Србији радило о поделама око великих тема. Напротив, битиних идеолошких разлика између власти и већег дела опозиције данас нема.

Чак и када би се, неким чудом, отворили медији несразмера у финансијским ресурсима је толико велика да у медијском надметању опозиција не би имала никаквих изгледа. Професионализација изборних кампања дисквалификује све који немају много пара. Проблем опозиције је инсистирање на доктринарним либралним догмама за које сви знају да нигде не функционишу. Медији у Србији престаће да буду пристрасни кад Њујорк тајмс почне да објављује чланке чији су аутори анархисти или комунисти. Колико пута се у програмима највећих светски телевизија појавио Ноам Чомски?

Не постоје центри економске моћи који су независни од владајуће странке. Држава је сервис страног капитала и дела домаћих капиталиста

Проблем је што друштво у Србији није плурално. Не постоје центри економске моћи који су независни од владајуће странке. Држава је сервис страног капитала и дела домаћих капиталиста. Власници малих предузећа која нису наслонена на режим у сталном су страху од инспекција уколико се политички ангажују или подрже опозицију.

Процес приступању ЕУ онеомогућава нашу државу да предузима мере које би помагале домаћој привреди да буде конкурентнија на светском тржишту. Свако привилеговање домаћих произвођача у односу на стране сматра се дискриминацијом. Влада је у потпуности изгубила контролу над економском политиком. Зашто би онда обичан свет, који је жртва таквог система, гласао за проевропску опозицију. Драган Ђилас у исто време залаже се за европске интеграције и за државни капитализам. А ЕУ је и створена с циљем да се ликвидирају национални државно-капиталистички системи у Европи који су у периоду од трдесетак година омогућили релативни просперитет и оним грађанима који нису власници капитала.

Малигни утицај запада је главни ограничавајући фактор у борби за демократију у Србији. САД, ЕУ и међународне финансијске институције настоје да од наше земље направе повољан терен за стране компаније које добијају огромне привилегије. Економски систем нема за циљ просперитет домаћег становништва него повећање профитабилности страних фирми. У њиховом интересу је перманентно срозавање права

Пише: Мирослав Самарџић
среда, 28 август 2019 13:11

радника.

Да би признавање Косова било постигнуто неопходно је суспендовање демократије у Србији. Влада не може донети такву одлуку уколико би медији били слободни и уколико би се поштовале демократске процедуре. Отуда благонаклоно гледање запада на ауторитарни карактер режима АВ. Маријан Ристичевић је највећи европљанин, ЕУ подржава њега, а не опозицију.

Вучићеву власт може угрозити само масовни социјални покрет, а и АВ и већи део опозиције ће његово настајање покуштати да спрече.

Вучићеву власт може угрозити само масовни социјални покрет, а и АВ и већи део опозиције ће његово настајање покуштати да спрече. Они су заинтересовани да очувају капиталистички економски систем и политички монопол елита. Опозициони лидери настоје да стекну таман толико утицаја колико је потребно да натерају Вучића да им да неке мрвице, тј да их корумпира.

Пише: Мирослав Самарцић
среда, 28 август 2019 13:11

Главна је повратити способност националне владе да води економску политику у интересу домаћег становништва

Програмску основу тог покрета чинило би инсистирање на повратку сувернитета, заштити јавне својине и спречавању даљих приватизација стратешки важних грана привреде. Главна је повратити способност националне владе да води економску политику у интересу домаћег становништва. Потребне су и мере за јачање малих и средњих предузећа која у савременим европским привредама обезбеђују висок ниво запослености. Али, таква привредна структура омогућава и политички плурализам. Капиталистички монополи су велики непријатељи демократије због тога што концентрација богатства доводи до концентрације политичке моћи. Важно је побољшањем материјалног стандарда и радних права уверити становништво да држава служи њиховој добробити. То би подрило разарајућу апатију и повратило интерес за креативне потенцијале политике.

Криза је шанса за обнову левице, али и крајње деснице. Наводна застарелост поделе лево-десно није неминовност него је последица глобализације. Постојећи систем је успостављен политичким одлукама које су биле последица односа класних снага крајем XX века. Не ради се, дакле, о судбини него о стању које политичком делатношћу може да буде промењено.